

Hazeel González

Ha tornat, l'heroi espanyol més porc mai vist, Torrente, *El Brazo Tonto de la Ley*, amb més mitjans que mai... i és que Santiago Segura, ens agradi el seu estil o no, sap fer les coses bé, perquè per molt que a alguns els faci mal que aquest film sigui ja el més taquiller de la història del cine espanyol (cosa que ja havia aconseguit a la primera part), és un fet inqüestionable, així que ens podem oblidar de velles discussions sobre què és correcte i què no ho és, i mostrem-ne els mèrits, que en té molts...

La banda sonora n'és un, i no diré que el més important perquè després em diuen fonamentalista, però no hi dubte que l'excel·lent Roque Baños (a qui, si ho recorden, ja lloàvem com a magnífic compositor absent de la passada cerimònia dels premis Goya), aporta al film molt més que no un simple suport sonor, i li dona una indispensable vida i un gust únic (o no) en el seu gènere...

Retrocedirem una mica: el 1998 s'estrenava *Torrente, El Brazo Tonto de la Ley* (Santiago Segura), una pel·li feta per amiguets i plena de col·laboracions estel·lars, una pel·li amb pretensions de ser la més cutre i vulgar i representar alhora els defectes (i les virtuts, si n'hi ha cap) d'aquest país nostre. Així com era de gamberro el plantejament, així era la banda sonora, en la qual el nostre Roque

Baños es defensava com un peix dins l'aigua, ja que creava temes adequats a cada ocasió: bells temes d'amor, trepidants temes d'acció, expectants temes de misteri..., però lluny de convencionalismes, o més aviat a prop, ja que tots els temes duen notes dissonants, o, més bé, tons grandiloqüents quan la situació era més aviat ridícula, o bé instruments inversemblants que fan que tot grinyoli, però en el bon sentit del terme. Aquesta banda sonora és grinyolant perquè el que vol el compositor és fer riure al públic, però no amb solucions fàcils o enginyoses fora de to, sinó utilitzant (i deformant) els clíxés de la banda sonora fins a extrems impensables... De totes maneres, la música no hi jugava un gran paper, al contrari del que passa a *Torrente 2: Misión en Marbella* (Santiago Segura *again*, 2001), concebuda com una macroparòdia del món de James Bond, des dels crèdits inoblidables que ja voldria per a ell 007 (i amb una cançó cantada per Raphael, ni més ni manco) fins els dolents, els bons, les andròmines, la successió d'escenes... i la música. L'aposta aquí és més elevada: ja no es tracta de parodiar el cine d'acció, sinó de parodiar James Bond i, el que és més important, fer-ho bé. Però tot i que *Torrente* no aconsegueix el que pretén (aquesta seqüela, malgrat tot el que és en si mateixa, no té l'encant de la primera), Roque Baños se'n surt amb nota

i fa servir de nou la mateixa fórmula, però duita a extrems impensables (les espectaculars persecucions, les escenes d'intrigues i mangarrufes...), com el film...

Però no voldria que quedassin amb la impressió que Roque Baños és incapaç de posar-se seriós, perquè encara que els seus treballs es mouen moltes vegades entre gamberrades d'aquesta gruixa (*Obra maestra* -David Trueba, 1999-, *Muertos de risa* -Álex de la Iglesia, 1998- o la magnífica *La Comunidad* -Álex de la Iglesia, 2000-, els impactants crèdits inicials de la qual ja basten per posar els pèls de punta), és capaç com el que més d'atacar treballs tan densos com *Goya en Burdeos* (Carlos Saura, 2000, en la qual les seves melodies donen tota la necessària densitat a un Goya delirant i moribund -excel·lent Paco Rabal, per cert-) o *Segunda piel* (Gerardo Vera, 1999, un film d'amors i passions la banda sonora del qual enterboleix els sentits en més d'una ocasió) i no només se'n surt bé i digne de l'assumpte, sinó que se'ns ofereix com una clara aposta dins d'aquest món tan reduït com és el de la composició per a cine a Espanya, el país de Torrente... El nom de Roque Baños en els crèdits és garantia de gaudi, i no m'estranyaria gens que aviat el cridassin d'altres llocs per posar el seu talent al servei de noms estrangers... i, si no, a l'aguait. ■

